



- 3310 Καὶ τὸ ν' ἀκούσω λόγον του νὰ ὁμόσωμεν ἐντάμα,
πεζεύω ἐκ τὸ ἄλογον καὶ ἐκεῖνος μετὰ μένα
καὶ ὄρκον ἐδώκαμεν φρικτὸν νὰ εἴμεθεν ἐντάμα,
καὶ εἴτι ἂ μᾶς ἔλθη κίντυνος νὰ μὴ ἀποχωριστοῦμεν.
Ἀφότου γὰρ ὁμόσαμεν νὰ μὴ ἀποχωριστοῦμεν,
ἄκουσε, ξενοδόχισσα, τὸ τί μὲ ἀφηγήθην».
- 3315 Καὶ ἀπὸ τότε ἐχείρισα τὸ νὰ τὴν ἀφηγοῦμαι
f. 128^f εἴτι ἐὰν μὲ εἶπε ὁ Λίβιστρος ὅλα νὰ τῆς τὰ | δεῖξω·
μόνο τὴν χώραν ἔκρυψα καὶ τὸ ὄνομα ἐκεῖνου.
Εἰς μὲν τὰ πρῶτα ἐκάθετον καὶ ἐφκράτονέ με ἡ κόρη
καὶ μόνον ἐνεστέναζεν καὶ πάλιν ἐφικρᾶτον
3320 καὶ ἐτρέχαν καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὡς στάζει ὁ κεραμόρος.
Ὅταν δὲ εἰς ὑπόθεσιν ἐσέβην τοῦ Λιβίστρου
καὶ εἶπα τὴν πῶς ἐξέβηκεν ἀρχὴν εἰς τὸ κυνήγιον
πῶς τὸ τρυγόνι ἐδόξευσεν καὶ τὸ ἄλλον ἐφονεύτην,
πῶς ἐφονεύτην τὸ ἕτερον τὸν συγγενὴν του ἐρώταν,
3325 πῶς τὸν διδάσκει τοὺς δεσμοὺς ἐκεῖνος τῆς ἀγάπης,
πῶς τὸ καθένα ἐρωτικὸν λέγει το μετὰ πόθου,
πῶς ἐφαντάστη τὸ βραδὺν καὶ μετὰ πόσου πόθου,
πῶς τὸν εὐρίσκουν οἱ ἔρωτες καὶ πῶς τὸν ὑπαγαίνουν,
πῶς μὲ τὰ νουθητήματα αὐτοὶ τὸν συντυχαίνουν
f. 128^v
3330 καὶ πῶς ἐσέβην τὴν αὐλὴν τοῦ Ἴρω | τοκρατοῦντος,
πῶς ἦῤρεν τὸ παλάτιν του καὶ τί τὸν συντυχαίνει,
πῶς, πῶς τὸν ἀποκρίνεται καὶ ἐκεῖνος ἐν ὄνειρῳ,
πῶς ὁμοσεν τὸν Ἴρωταν ἀπάνου εἰς τὸ σπαθίν του,
πῶς, πῶς ὁ μάντης τὸν λαλεῖ ὅλα τὰ θέλει πάθει,
3335 πῶς ἐξυπνᾷ ἐκ τὸ ὄνειρον καὶ τίνα τ' ἀφηγεῖται
καὶ πῶς ποθοεφαντάκτηκεν πάλιν τὴν ἄλλην νύκταν,



- 3340 πῶς ἦῤεν καὶ τὸν Ἔρωταν μέσα εἰς τὸ μεσοκῆπιν,
πῶς ποταπὴν παράξενον ἐκράτειεν ἐκ τὸ χέριν,
πῶς τις τὴν δίδει «ἔπαρ' την» καὶ ἐκεῖνος πῶς τὴν χάνει,
3340 πῶς πάλιν πῶς ἐξύπνησεν καὶ πῶς τὸ ἀφηγεῖται,
πῶς ἐκ τὴν χώραν του ἔφυγεν καὶ πόσον ἐπερπάτει
καὶ μετὰ πόσου πειρασμοῦ ἦῤεν τὸ ἐπεθύμα,
καὶ ἀπλῶς τὸ πᾶν καταλεπτὸν, ὅλα τὰ ἐφηγησάμην
f. 129^f τὴν ποθοξενόδοχισσαν | ἐκείνην τὴν Ροδάμνην.
3345 Καὶ ἐκείνη ἢ παράξενος ὅλα καλὰ ἐφκρᾶτον
καὶ μετὰ πόσου στεναγμοῦ καὶ μετὰ πόσου πένθους!
Καὶ μέσα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὡς λάθος εἶπα τοῦτο:
τὸ ὄνομαν ἐλάλησα καὶ χώραν τοῦ Λιβίστρου·
καὶ ὡς ἤκουσε ἢ παράξενος λιγοθυμεῖ καὶ πίπτει
3350 Ἡ κόρη ὡς ἐκατέλαβεν τοῦ Κλιτοβοῦ τοὺς λόγους,
τὰ ἔπαθεν ὁ Λίβιστρος δι' αὐτήναν εἰς τὸν κόσμον,
εὐθὺς ἐλιγοθύμησε ὡσὰν ἀπεθαμένη
ἄψυχος –ἄπνουν τὸ φανέν–, τελείως ἀποθαμένη.
Βλέπω τὴν τὴν παράξενον, σηκῶνομαι, κρατῶ τὴν,
3355 φέρνω νερόν, δροσίζω τὴν καὶ ὀλίγον ἐπανήλθεν.
Λέγω: «Μὴ ποίσης ταραχὴν, σίγησε, μὴ φωνάξης·
ἔχεις ἐδῶ τὸν Λίβιστρον, σίγησε, μὴ λυπᾶσαι».
Ὅλιγον ἐπανήφερεν καὶ πάλιν καταπέπτει,
ἄψυχον λιγοθύμημα, ἐγγὺς ἀναιστησίας.

Tina Lendari (επιμ.), *Αφήγησις Λιβίστρου καὶ Ροδάμνης (Livistros and Rodamne). The Vatican version. Critical edition with Introduction, Commentary and Index-Glossary* [Βυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη, 10], MIET, Αθήνα 2007.